

## Blanka Novotná roz. Kuklíková

Narodila 26. května 1952 v Benešově a své dětství prožila pod horou Blaník v Kondraci. Rodina se živila zemědělstvím, a i ona se svými šesti sourozenci pomáhala svému otci se zvířaty. Přezdívaly Krupička, protože byla velmi malá.

Blanka Novotná vyrůstala ve věřící rodině, kde byla důležitá hlavně práce a pomoc druhým. Už od dětství ji ovlivňovala víra, která pro ni byla důležitou součástí života. Když se jednou učitelka třídy zeptala, kdo opravdu v Boha věří, tak Blanka Novotná byla jediná, kdo se k tomu přihlásil. Když to běžela říct mamince, tak zažila nejlepší pochvalu za celý svůj život.



Ve škole to pro ni nebylo vždy jednoduché. Někdy měla pocit, že mezi ostatní nezapadá. Později ale přešla do Vlašimi, kde se jí začalo více dařit a získala i vyznamenání. Do školy často dojížděla a někdy chodila několik kilometrů pěšky.

Její starší sourozenci si nemohli volně vybrat školu, vždy zasáhlo místní JZD a MNV. Ona, jako první dítě z rodiny, tuto možnost měla. Její teta jí předpovídala, že bude zdravotní sestrou, což se nakonec také stalo. Ve 14 letech tak odjela do Plzně, což pro ni znamenalo velkou životní změnu. Zde bydlela u tety hned vedle zdravotní školy. Postupně zjistila, že ji baví pomáhat lidem, a proto ji začalo zajímat zdravotnictví. Ve volném čase ráda četla, chodila do skautu a do pěveckého sboru. Tyto zkušenosti ji hodně ovlivnily a formovaly její život.

Téměř celý život se věnovala práci zdravotní sestry později pracovala jako učitelka na zdravotní škole. Ze začátku nastoupila na Chirurgické oddělení ve Vlašimi, to bylo velmi náročné, neboť jí tam lidé umírali. Dodnes se diví že tam vydržela tři roky. Později se dostala na ORL v Benešově, kde se jí moc líbilo. Pak šla učit žákyně na zdravotní škole opět v Benešově. Celkově na svojí práci zdravotní sestry moc ráda vzpomíná.

Vzhledem k tomu, že v 80. letech měla Blanka Novotná malé děti, tak se nemohla zúčastnit cyrilometodějských slavností v roce 1985, která se konala u výročí 1100 let od úmrtí sv. Metoděje, byť dění kolem této akce pozorně sledovala. V létě 1989 měla část rodiny možnost jet na dovolenou do Rakouska. Další možnost vycestovat se jí naskytla poměrně záhy. Konkrétně v listopadu roku 1989 zúčastnila svatořečení Anežky České v Římě což pro ni byl velký zážitek. Tam se dozvěděli že byla padla Berlínská zeď a kvůli tomu také tušili že se něco bude brzy dít i v Československu a věřila že jim sv. Anežka pomohla ke svobodě.

Po sametové revoluci v roce 1989 pro ni nově nabytá svoboda znamenala možnost otevřeně žít svou víru. Měla možnost navštěvovat různá poutní místa a získávat náboženskou literaturu, která byla za komunismu obtížně dostupná. Rovněž se mohla zúčastnit akcí, kam přijeli významné návštěvy – např. s papežem Janem Pavlem II. nebo matkou Terezou.

Velkou část svého života věnovala práci pro charitu a pomoci druhým. K charitní činnosti měla blízko už od mládí díky rodinnému prostředí i svému osobnímu přesvědčení, že víra má

být především službou lidem. Od roku 1991 se aktivně zapojila do budování charitní péče v regionu. V roce 1996 byla jmenována ředitelkou Farní charity v Benešově. Podílela se také na organizaci pomoci při povodních v roce 1997 na Moravě i v okolí Štěchovic.

Významnou stopu zanechala při rozvoji Tříkrálové sbírky, kterou v Benešově založila v roce 2001. Dlouhodobě spolupracuje také s misionářkami lásky – sestrami Matky Terezy – a s trapistkami v Poličanech, kterým pomáhala při budování kláštera i s organizací dobrovolnických aktivit.

Ve svém životě klade důraz na víru, pomoc druhým a sílu modlitby. Za největší bohatství považuje rodinu – s manželem vychovali tři děti a dnes se těší z početné rodiny vnoučat a pravnoučat.